

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 14 sierpnia 2023 r.

DIH-3.707.48.2023.AŁ

DECYZJA DIH-3.67.2023

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę Małgorzatę Chodubską prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „Soncas-2” Małgorzata Chodubska w Połczynie-Zdroju od decyzji Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 8 maja 2023 r. - SPO nr 19/2023 (nr akt sprawy: ZK.8361.227.2022), nakładającej na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 1 600 zł (słownie: jeden tysiąc sześćset złotych), z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168), w związku z naruszeniem przepisów § 9 ust. 1, § 9 ust. 3 pkt 3, § 10 ust. 2 i § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz.U. z 2022 r. poz. 2776), **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 31 sierpnia i 12 września 2022 r., działając w ramach upoważnienia do przeprowadzenia kontroli nr ZK/U-303/2022 z dnia 31 sierpnia 2022 r., inspektorzy reprezentujący Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Zachodniopomorskim WIH” lub „organem pierwszej instancji”, przeprowadzili kontrolę w obiekcie, w którym świadczone są usługi hotelarskie, należącym do przedsiębiorcy [xxxxxx], zwanego dalej również „stroną” lub „przedsiębiorcą”.

Upřednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221, ze zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, do przedsiębiorcy skierowano zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 4 sierpnia 2022 r. nr ZK/Z-157/2022, w którym wskazano zakres przedmiotowy kontroli, obejmujący m.in. kontrolę przestrzegania przepisów dotyczących uwidaczniania cen. Zawiadomienie to doręczono przedsiębiorcy w dniu 5 sierpnia 2022 r.

Kontrolę przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy, któremu przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, okazano legitymacje służbowe oraz doręczono za pokwitowaniem

upoważnienie do przeprowadzenia kontroli wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy.

Podczas kontroli ustalono, że w kontrolowanym obiekcie świadczone są usługi hotelarskie (wynajem pokoi), usługi gastronomiczne w restauracji (oferowanie wyżywienia) oraz usługi kosmetyczne w gabinecie zabiegowym SPA.

W dniu 31 sierpnia 2022 r. przedsiębiorca złożył pisemne świadczenie, że należy do grupy mikroprzedsiębiorców w rozumieniu przepisów Prawa przedsiębiorców.

W toku kontroli dokonano oceny prawidłowości uwidaczniania cen na zgodność z przepisami ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług, zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach”, oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług, zwanego dalej „rozporządzeniem Ministra Rozwoju”, obowiązujących w dacie kontroli.

W wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że:

- sporządzony przez przedsiębiorcę cennik usług hotelarskich (pobytu i wynajmu pokoi) nie był udostępniany w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów (umieszczony był od wewnętrznej strony ludy w recepcji obiektu i widoczny był jedynie dla osoby obsługującej, a nie był widoczny dla konsumentów), co stanowiło naruszenie przepisów art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju;
- w ww. cenniku nie uwidoczniono cen niektórych świadczonych usług hotelarskich (tj. ceny za nocleg w pokoju 3-osobowym oraz cen za różne rodzaje pobytów kilkudniowych, tzw. pobyt weekendowy, pobyt wypoczynkowy RELAX, VITAL czy PREMIUM), co stanowiło naruszenie przepisów art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju;
- w przeznaczonych i oferowanych do wynajęcia pokojach (nr 7, 8 i 16) nie wyłożono lub nie wywieszono katalogu zawierającego ceny świadczonych usług (noclegu, wyżywienia i zabiegów SPA), co stanowiło naruszenie przepisów art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 9 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Rozwoju.

Ponadto stwierdzono, że w ww. cenniku przy niektórych uwidocznionych cenach (tj. cenach za usługi w odniesieniu do pokoi „1 os.” i „2 os.” w sezonie i poza sezonem ze śniadaniem) nie podano stawki przeliczeniowej (za dobę), wbrew postanowieniom art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju.

W toku kontroli przedsiębiorca został pouczony o konsekwencjach wynikających z naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach.

Przedsiębiorca do dnia zakończenia kontroli usunął stwierdzone nieprawidłowości. W dniu 6 września 2022 r. przestał on drogą e-mail poprawiony cennik usług hotelarskich.

Ponadto w dniu 12 września 2022 r. stwierdzono, że w kontrolowanym obiekcie cennik usług hotelarskich uwidoczniono w miejscu dostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, zaś w pokojach noclegowych wyłożono katalog zawierający ceny noclegu, wyżywienia i innych oferowanych usług przez przedsiębiorcę.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 12 września 2022 r. (nr akt kontroli: ZK.8361.227.2022) oraz w załącznikach do tego protokołu. Do protokołu kontroli strona nie zgłosiła uwag w przewidzianym ustawowo terminie.

Pismem z dnia 21 listopada 2022 r., w drodze wystąpienia pokontrolnego, strona została poinformowana o wynikach kontroli i w związku z tym skierowano do niej również wnioski o usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Odpowiedzi na wystąpienie pokontrolne strona udzieliła w piśmie z dnia 5 grudnia 2022 r., informując o usunięciu wszystkich nieprawidłowości wynikających z kontroli.

W dniu 1 stycznia 2023 r. weszła w życie ustawa z dnia 1 grudnia 2022 r. o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r. poz. 2581), zwana dalej „ustawą o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw”, która wprowadziła zmiany do ustawy o informowaniu o cenach, a ponadto na podstawie art. 4 ust. 6 znowelizowanej ustawy wydane zostało rozporządzenie Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz.U. z 2022 r. poz. 2776), zwane dalej „rozporządzeniem Ministra Rozwoju i Technologii”. Nowe przepisy nie spowodowały zmiany kwalifikacji ustaleń kontroli w powyższym zakresie.

Mając na względzie dokonane ustalenia oraz uwzględniając brzmienie przepisu art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w świetle którego naruszenie obowiązków informacyjnych dotyczących cen, o których mowa w art. 4 ust. 1 tej ustawy, daje podstawę do wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej, pismem z dnia 6 kwietnia 2023 r., na podstawie art. 61 § 4 w związku z § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), zwanej dalej „Kpa”, Zachodniopomorski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie, informując także o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu. Ponadto odrębnym pismem z tego samego dnia wystąpił do strony z żądaniem sporządzenia i przekazania informacji o wielkości obrotów i przychodu za ostatni rok rozliczeniowy. Pisma te doręczono stronie w dniu 11 kwietnia 2023 r.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i w dniu 12 kwietnia 2023 r. działając przez pełnomocnika (według pełnomocnictwa udzielonego aktem notarialnym) stawiała się w siedzibie inspektoratu na przeglądanie akt sprawy. Strona nie wniosła uwag do spawy, ani też nie zgłosiła nowych środków dowodowych. Na tę okoliczność pełnomocnik strony złożył stosowne oświadczenie, które dołączono do akt sprawy.

Strona przekazała żądane informacje o wielkości obrotów i przychodu za rok 2021 (jako pełny zamknięty rok kalendarzowy) w piśmie z dnia 17 kwietnia 2023 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Zachodniopomorski WIIH w drodze decyzji z dnia 8 maja 2023 r. - SPO nr 19/2023 (nr akt sprawy: ZK.8361.227.2022), nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 1 600 zł (słownie: jeden tysiąc sześćset złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 tej ustawy, w związku z naruszeniem przepisów § 9 ust. 1, § 9 ust. 3 pkt 3, § 10 ust. 2 i § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii. Powyższa decyzja została doręczona stronie w dniu 12 maja 2023 r.

W dniu 12 czerwca 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem

Zachodniopomorskiego WIIH, złożone przez stronę pismo z dnia 23 maja 2023 r. (nadane w dniu 24 maja 2023 r. w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego), zawierające odwołanie od ww. decyzji. Strona nie wypowiedziała przy tym udzielonego pełnomocnictwa.

Pismem z dnia 15 czerwca 2023 r. znak DIH-3.707.48.2023.JS, Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Pismo to doręczono pełnomocnikowi strony w dniu 19 czerwca 2023 r. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

W myśl art. 4 ust. 1 znowelizowanej ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (lub usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Przez cenę należy rozumieć wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę (inaczej cenę sprzedaży), zaś przez cenę jednostkową towaru (lub usługi) - cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru (lub określonej usługi), których ilość lub liczba są wyrażone w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach, stosownie do treści art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 tej ustawy.

Przepisy rozporządzenia stanowią w § 9 ust. 1, że przedsiębiorca prowadzący działalność usługową w zakresie gastronomii lub hotelarstwa uwidacznia ceny oferowanych potraw, wyrobów, noclegów, wyżywienia i innych oferowanych usług w cenniku, zaś w § 9 ust. 3 pkt 3, że przedsiębiorca ten wyklada lub wywiesza w każdym pokoju hotelowym katalog zawierający ceny noclegu, wyżywienia lub innych oferowanych usług. Jednocześnie przepisy stanowią w § 10 ust. 1, że ceny za usługi podaje się wraz z dokładnym określeniem rodzaju i zakresu usług (jeżeli jest to zgodne z praktyką obrotu, ze względu na rodzaj świadczonej usługi zamiast cen za usługę można podawać cenę jednostkową), zaś w § 10 ust. 2, że przy uwidacznianiu cen za usługi mogą być podawane stawki godzinowe, stawki procentowe, ceny za kilometr i inne stawki przeliczeniowe, które powinny zawierać wszystkie elementy składowe ceny. Jak stanowi § 11 ust. 1 tego rozporządzenia, w miejscu świadczenia usług udostępnia się cennik w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów.

Analogiczne przepisy dotyczące sposobu uwidaczniania cen i cen jednostkowych w miejscu świadczenia usług określała ustawa o informowaniu o cenach (przed nowelizacją) oraz

wydane na jej podstawie rozporządzenie Ministra Rozwoju, obowiązujące w dacie kontroli i w dacie stwierdzenia naruszenia prawa.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej wojewódzki inspektor IH uwzględnia:

- 1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
- 2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
- 3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
- 4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz.Urz. UE L 345 z 27.12.2017, str. 1, ze zm.).

Przepisy ustawy o informowaniu o cenach nie regulują kwestii odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f Kpa.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W niniejszej sprawie, ustalenia kontroli przeprowadzonej w obiekcie, w którym świadczone były usługi hotelarskie, należącym do kontrolowanego przedsiębiorcy, dały podstawy do stwierdzenia, że:

- sporządzony przez przedsiębiorcę cennik usług hotelarskich (pobytu i wynajmu pokoi) nie był udostępniany w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów (umieszczony był od wewnętrznej strony ludy w recepcji obiektu i widoczny był jedynie dla osoby obsługującej, a nie był widoczny dla konsumentów);
- w ww. cenniku nie uwidoczniono cen niektórych świadczonych usług hotelarskich, bądź przy niektórych uwidocznionych cenach nie podano stawki przeliczeniowej (za dobę);
- w wynajmowanych pokojach nie wyłożono lub nie wywieszono katalogu zawierającego ceny świadczonych usług (noclegu, wyżywienia i zabiegów SPA).

Powyższe stanowiło naruszenie przepisów art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 9 ust. 1, § 9 ust. 3 pkt 3, § 10 ust. 2 i § 11 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy Ministra Rozwoju.

Jak wynika z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 tej ustawy, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce kontroli wojewódzki inspektor IH.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Zachodniopomorski WIH w drodze decyzji z dnia 8 maja 2023 r. - SPO nr 19/2023 (nr akt sprawy: ZK.8361.227.2022), nałożył karę pieniężną w wysokości 1 600 zł na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona podniosła, że nałożona na nią kara pieniężna jest zbyt wysoka, z uwagi na sytuację, w jakiej znalazła się branża hotelarska w związku z wysoką inflacją oraz wzrostem kosztów prowadzenia działalności gospodarczej. Zwróciła uwagę, że wszystkie nieprawidłowości wynikające z kontroli zostały usunięte i nałożono na nią mandat w wysokości 300 zł. Zaznaczyła, że w kontrolowanym obiekcie ze względów ekonomicznych nie ma recepcji, a o cenie pokoju można dowiedzieć się u kelnera lub dzwoniąc na numer rezerwacyjny. Wskazała, że ceny ulegają codziennej zmianie, tak, jak to ma miejsce na popularnych portalach rezerwacyjnych, w zależności od obłożenia i terminu, oraz że istnieje możliwość negocjacji cen noclegów czy zabiegów SPA, co powoduje, iż nierzadko ceny te są poniżej opłacalności dla przedsiębiorcy. Strona nie zgodziła się więc ze stanowiskiem organu pierwszej instancji, jakoby naruszyła ona interes ekonomiczny konsumenta. Strona uważa też, że nie ograniczała swobody zawierania umów z określonym kontrahentem, gdyż w dobie Internetu kontrahent ma wiele możliwości wyboru najkorzystniejszej oferty. Do odwołania dołączyła dokument pt. „Podsumowanie księgi przychodów i rozchodów - 01/01/2023 - 30/04/2023”.

W ocenie Prezesa UOKiK powyższe zarzuty są niezasadne. Należy wskazać, że zaskarżoną decyzję wydano na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w sprawie wymierzenia stronie kary pieniężnej w wysokości 1 600 zł, w związku z ustaleniami kontroli, których strona nie kwestionowała, a które wskazują na niewykonanie obowiązków w zakresie uwidaczniania cen świadczonych usług, wynikających z art. 4 ust. 1 tej ustawy w związku z naruszeniem przepisów § 9 ust. 1, § 9 ust. 3 pkt 3, § 10 ust. 2 i § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii. Nałożona kara pieniężna jest typową karą administracyjną, której zastosowanie jest możliwe w przypadku zaistnienia stanu niezgodnego z prawem, a odpowiedzialność administracyjna, jaka z tego tytułu powstaje, ma charakter obiektywny i opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką do przypisania tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Nałożony mandat w wysokości 300 zł, na który strona powołuje się w odwołaniu, wynikał z popełnienia wykroczeń z art. 60¹ § 4 pkt 2 i art. 60¹ § 4 pkt 2a Kodeksu wykroczeń, a więc nie dotyczył materii związanej z prowadzonym postępowaniem administracyjnym.

W niniejszej sprawie, Zachodniopomorski WIH był uprawniony do wymierzenia stronie kary pieniężnej w granicach przewidzianych ustawowo, tj. w wysokości do 20 000 zł, po

uwzględnieniu przestanek wymienionych w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach - stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 1 600 zł.

Biorąc pod uwagę, że strona zakwestionowała w odwołaniu wysokość nałożonej na nią kary pieniężnej, uznając ją za zbyt wysoką, Prezes UOKiK dokonał ponownej analizy niniejszej sprawy i na podstawie całości zebranego materiału dowodowego uznał, że organ pierwszej instancji prawidłowo ocenił poszczególne przestanki, mające wpływ na wymiar tej kary.

Miarkując stopień naruszenia obowiązków, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków, organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że strona naruszyła ciężące na niej obowiązki wynikające z przywołanych wyżej przepisów prawa w stopniu bardzo poważnym. W wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono bowiem, że w miejscu, w którym strona świadczyła usługi hotelarskie (pobytu i wynajmu pokoi), nie udostępniono w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów cennika tych usług. Ponadto w pokojach przeznaczonych do wynajęcia nie udostępniono poprzez wyłożenie lub wywieszenie katalogu zawierającego ceny noclegu i innych świadczonych usług przez przedsiębiorcę, chociaż strona świadczyła zarówno usługi gastronomiczne, jak i usługi kosmetyczne SPA. Jak wynika z dalszych ustaleń kontroli, z porównania oferty oraz cennika, który nie był dostępny dla konsumentów, strona nie uwzględniła w nim cen niektórych usług, bądź przy niektórych cenach usług nie podano stawki przeliczeniowej (za dobę). Jak słusznie uznał organ pierwszej instancji, strona, poprzez swoje zaniechanie, pozbawiła konsumentów podstawowej informacji na temat świadczonych usług, jaką jest ich cena. Należy zatem podzielić stanowisko organu pierwszej instancji, że strona, w wyniku niespełnienia ciężących na niej obowiązków w zakresie uwidaczniania cen usług, naruszała istotnie interesy konsumentów w zakresie ich prawa do informacji o cenie świadczonych usług, a przez to pozbawiła ich możliwości porównania cen usług stosowanych przez siebie z cenami usług tego samego rodzaju, lecz świadczonych przez inne podmioty. Należy również podzielić stanowisko Zachodniopomorskiego WIIH, że ceny stanowią podstawowy, istotny element w podejmowaniu decyzji dotyczących zawierania umów sprzedaży lub świadczenia usług, wpływający na wybór konsumentów. Brak jednoznacznej informacji o cenie pozbawia konsumentów możliwości rozważenia przedstawionej oferty i podjęcia świadomej decyzji dotyczącej zawarcia umowy z kontrahentem, a przez to ogranicza swobodę zawierania umów i narusza ich interesy, w tym o charakterze ekonomicznym. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji słusznie uznał, iż charakter i waga naruszenia obowiązków były istotne i z pewnością nie miały cech znikomości.

Przy ocenie powyższej przestanki, organ pierwszej instancji prawidłowo uwzględnił również skalę naruszenia obowiązków, stwierdzając, iż w zakresie uwidocznienia cen wynajmu pokoi była ona najszersza z możliwych, gdyż dotyczyła całkowitego pozbawienia konsumentów informacji o cenach tych usług, wynikającego z umieszczenia cennika w miejscu dla nich niedostępnym i niewidocznym, a także braku w wynajmowanych pokojach katalogów z tymi cenami. Nie pominął przy tym faktu, że naruszenie to ze swej istoty dotyczyło wyłącznie konsumentów przebywających wewnątrz obiektu świadczącego usługi hotelarskie, celem chęci skorzystania z oferowanych w nim noclegów i nie wywoływało negatywnych skutków wobec szerszej, nieograniczonej grupy konsumentów. W zakresie pozostałych naruszeń, w tym braku w wynajmowanych pokojach katalogów z cenami wyżywienia i zabiegów SPA, organ pierwszej instancji słusznie stwierdził, iż ich skala była mniejsza, gdyż cenniki wyżywienia i zabiegów SPA były widoczne i dostępne dla konsumentów w miejscu

świadczenia tych usług, tj. w restauracji lub gabinecie zabiegowym SPA na terenie kontrolowanego obiektu. Oceniając tę przesłankę pod względem czasu trwania naruszenia obowiązków, organ pierwszej instancji właściwie przyjął, że rozpoczął się on w dniu stwierdzenia nieprawidłowości, którym był pierwszy dzień kontroli, tj. 31 sierpnia 2022 r., zaś zakończył się w dniu stwierdzenia ich usunięcia przez stronę, tj. 12 września 2022 r. (według ustaleń opisanych w protokole kontroli).

Oceniając dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ustawy o informowaniu o cenach, oraz uzyskane korzyści majątkowe lub straty wynikające z naruszenia tych obowiązków, organ pierwszej instancji zasadnie przyjął, że strona naprawiła szkodę poniesioną przez konsumentów i usunęła stwierdzone nieprawidłowości niezwłocznie, jeszcze w trakcie trwania kontroli, zaprzestając tym samym naruszenia prawa. Przy ocenie tej przesłanki, organ pierwszej instancji prawidłowo uwzględnił także, że strona nie była wcześniej objęta kontrolą tego organu w zakresie przestrzegania przepisów ustawy o informowaniu o cenach, a więc naruszenie przez nią obowiązków stwierdzone zostało po raz pierwszy. Jednocześnie zasadnie wziął pod uwagę, że strona wykonuje swoją działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług hotelarskich przez długi okres czasu, tj. od 1 kwietnia 1995 r. (jak wynika z wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej) i w związku z tym powinna wykazać się znajomością przepisów prawa dotyczących wykonywanej przez nią działalności usługowej, istotnych z punktu widzenia praw i interesów konsumentów. Nadto biorąc pod uwagę charakter naruszenia obowiązków oraz zebrany w aktach sprawy materiał dowodowy, organ pierwszej instancji słusznie stwierdził, że w związku z brakiem wiedzy na temat faktycznie zawartych umów świadczenia usług można przyjąć, iż strona nie uzyskała korzyści majątkowych lub strat będących w bezpośrednim związku z naruszeniem tych obowiązków. Uwzględnił przy tym potencjalną sytuację, w której w związku z naruszeniem przez stronę obowiązków konsumenci mogliby zawrzeć z nią umowę niekorzystną dla siebie ekonomicznie, której nie zawarliby gdyby strona nie naruszyła ich prawa do informacji i przez to strona mogłaby uzyskać korzyść wynikającą z naruszenia tych obowiązków.

Uwzględniając trzeci czynnik wpływający na wymiar kary, tj. wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy, organ pierwszej instancji na podstawie przedłożonej przez stronę informacji właściwie przyjął, że w świetle przepisów Prawa przedsiębiorców kwalifikuje się ona jako mikroprzedsiębiorca, w związku z czym, jej udział w obrocie rynkowym jest nieznaczny.

Rozpatrując czwartą z przesłanek wymiaru kary, tj. sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich UE w sprawach transgranicznych, organ pierwszej instancji słusznie przyjął, że strona nie wykonuje działalności usługowej na terenie innych państw członkowskich UE, która to działalność mogłaby być przedmiotem kontroli organu w innych państwach członkowskich UE. Stąd też przyjął, że strona nie podlegała takim sankcjom, ani też organ pierwszej instancji na podstawie dostępnych informacji nie posiada wiedzy o takich sankcjach.

Odnoszą się natomiast do poszczególnych argumentów strony przedstawionych w odwołaniu dotyczących przedmiotu postępowania administracyjnego, Prezes UOKiK wskazuje, że dla wywiązania się strony z obowiązku informowania o cenach świadczonych usług, nie wystarczy przekazywanie konsumentom informacji na ten temat za pośrednictwem osób obsługujących

po skierowaniu do nich zapytania ustnego, ani też zapewnienie konsumentom informacji na ten temat podczas inicjowanej przez nich rozmowy telefonicznej. Istotą bowiem obowiązku informowania o cenach jest także ich uwidocznienie, aby konsument mógł zdobyć pełną wiedzę o ich wysokości obiektywnie, bez konieczności podejmowania werbalnego kontaktu z przedsiębiorcą lub zatrudnionym przez niego personelem.

Ponadto częsta zmiana wysokości obowiązujących cen, wbrew przekonaniu strony, nie może być wytłumaczeniem braku ich uwidocznienia. Strona powinna w zakresie wykonywanej przez siebie działalności podjąć takie środki organizacyjne, aby wypełnić prawny obowiązek w tym zakresie, niezależnie od przytoczonych w odwołaniu okoliczności. Także dopuszczenie przez stronę możliwość negocjacji cen nie wpływa na zniesienie obowiązku ich uwidocznienia, a nawet stwierdzić można, że uwidocznione ceny stanowią wówczas punkt wyjścia do negocjacji, uniemożliwiając w praktyce całkowitą dowolność w tym zakresie ze strony przedsiębiorcy. Uwidocznione ceny gwarantują w takiej sytuacji przejrzystość procesu negocjacji.

Nie jest także prawdziwe twierdzenie strony zawarte w odwołaniu, iż w obiekcie brak jest recepcji, co w domyśle wskazywać miałyby, że według strony brak jest w obiekcie miejsca ogólnodostępnego i dobrze widocznego dla konsumentów, co z kolei uzasadniałoby w ocenie strony brak możliwości uwidocznienia cen w takim miejscu. W obiekcie strony znajduje się jednak recepcja, o czym świadczy dołączony do protokołu kontroli dowód w postaci wydruku treści strony internetowej obiektu, na którym widoczne jest zdjęcie miejsca wewnątrz tego obiektu z tabliczką „RECEPCJA”, „RECEPTION”, oraz sam zapis w treści protokołu kontroli o umieszczeniu cennika od wewnętrznej strony lady w recepcji obiektu, którego zasadności i prawdziwości strona nie kwestionowała w ramach przysługującego jej prawa zgłoszenia uwag do protokołu kontroli. Strona oprócz umieszczenia cennika w recepcji w miejscu niewidocznym i niedostępnym dla konsumentów, nie wyłożyła także katalogów z cenami świadczonych usług w pokojach przeznaczonych do wynajęcia, co także było zarzutem w niniejszym postępowaniu i podstawą do nałożenia kary administracyjnej.

Niewłaściwa jest także argumentacja strony, że ceny usług, które kształtują się poniżej opłacalności dla przedsiębiorcy powodują, że nie można wówczas twierdzić, że naruszany jest interes ekonomiczny konsumenta. Pojęcie naruszenie interesu ekonomicznego konsumenta, o którym mowa jest w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji nie wiąże się bowiem z wysokością stosowanych przez stronę cen i nie jest oceniane z tej perspektywy. Wynika ono bowiem nie z zastosowania przez nią wysokich cen, lecz z braku ich uwidocznienia, co wpływa na brak możliwości porównania cen przez konsumenta, a co za tym idzie brak możliwości wybrania najkorzystniejszej dla niego ekonomicznie oferty na rynku. W tym też kontekście brak uwidocznionych cen ogranicza swobodę zawierania umów przez konsumentów. Niezależnie bowiem od istniejących na rynku wielu innych możliwości porównania cen, w tym w sieci internetowej, dokonanie takiego porównania w sposób bezpośredni poprzez analizę ich wysokości w miejscu świadczenia usług jest istotnym elementem realizacji tej swobody i m.in. temu celowi służyć ma obowiązek prawidłowego uwidocznienia cen.

Z kolei ekonomiczny argument strony zawarty w odwołaniu, a polegający na powołaniu się na złą sytuację branży hotelarskiej, spowodowaną inflacją i wzrostem kosztów prowadzenia takiej działalności, w ocenie Prezesa UOKiK nie może mieć wpływu na ocenę zasadności wydania zaskarżonej decyzji. Ekonomiczne niepowodzenie pod względem wykonywania

działalności gospodarczej jest naturalnym ryzykiem wpisanym w istotę działalności i nie wpływa w żaden sposób na obowiązki przedsiębiorcy związane z wykonywaną działalnością. Dodać należy, że działalność gospodarcza polegająca na świadczeniu usług hotelarskich oraz innych usług im towarzyszących (w tym przypadku gastronomicznych i kosmetycznych), w szczególności wykonywana w rejonach turystycznych i w uzdrowiskach, czego przykładem jest miejscowość Połczyn-Zdrój, jest działalnością o charakterze wybitnie sezonowym pod względem osiągania zysków z takiej działalności. Naturalnym jest zatem, że w okresie zimowym lub nawet wczesnowiosennym przedsiębiorcy nie osiągają zysków, osiągając je jednocześnie w okresie letnim, czyli w tzw. sezonie turystycznym. Stąd też, dla oceny poziomu przychodu przedsiębiorcy z prowadzonej działalności gospodarczej bierze się pod uwagę roczny okres rozliczeniowy, gdyż okres od stycznia do kwietnia 2023 r. (4 miesiące), na który strona powołuje się w odwołaniu, może być niemiernodajny. Świadczy o tym udzielona przez stronę na żądanie organu pierwszej instancji informacja o wielkości jej obrotów i przychodu za ostatni rok rozliczeniowy.

Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji zasadnie uznał, że strona dopuściła się naruszenia obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 tej ustawy, zaś opisane powyżej, jak również w treści zaskarżonej decyzji, ustalenia kontroli i przestanki, jakimi kierował się Zachodniopomorski WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, nie dawały podstaw do jej obniżenia. Wysokość kary pieniężnej ustalona na poziomie 1 600 zł przy maksymalnej wysokości 20 000 zł, jest w opinii organu drugiej instancji, kwotą optymalną i adekwatną do wagi naruszenia.

Jednocześnie Prezes UOKiK wskazuje, że kara pieniężna powinna odpowiadać wymaganiom określonym w art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom, który stanowi, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstraszająca (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 maja 2012 r. sygn. akt II GSK 684/11 oraz z dnia 19 grudnia 2012 r. sygn. akt II GSK 1823/11). Wszystkie te cele winny być łącznie uwzględniane, co też miało miejsce w niniejszej sprawie.

W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara pieniężna w wysokości 1 600 zł jest kwotą optymalną i wystarczającą do spełnienia jej celów. Tym samym, takiej kary nie można uznać za zbyt wysoką, jak podniosła strona w odwołaniu.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, podobnie jak organ pierwszej instancji, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona niezwłocznie usunęła stwierdzone nieprawidłowości. Jednakże co istotne, w trakcie kontroli ustalono, iż konsumenci zostali całkowicie pozbawieni informacji o cenach świadczonych usług, zarówno w miejscu świadczenia usług hotelarskich (pobyt i wynajem pokoi), jak i w wynajmowanych

pokojach (nocleg, wyżywienie i zabiegi SPA). W świetle powyższych ustaleń, wagi naruszenia nie można było uznać za znikomą, co już wyżej wykazano.

Uznając za spełnioną przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia prawa, to należy wskazać, że obie przesłanki muszą jednak być spełnione łącznie, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Sam fakt usunięcia przez stronę naruszenia prawa przemawia na jej korzyść i stanowi okoliczność łagodzącą, jednakże nie jest wystarczające do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa.

Ponadto nie została spełniona przesłanka z art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż jak słusznie uznał organ pierwszej instancji na podstawie posiadanej wiedzy, na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej.

Brak jest również podstaw do zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa, tj. fakultatywnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, gdyż nie można na podstawie całokształtu zaistniałych na gruncie danej sprawy okoliczności uznać, że cele, dla których nałożona została niniejsza kara pieniężna, zostały spełnione w momencie usunięcia przez stronę naruszenia prawa. Należy też zauważyć, że w związku z tym, że strona usunęła stwierdzone nieprawidłowości organ pierwszej instancji nie musiał wyznaczać jej terminu do przedstawienia dowodów potwierdzających ten fakt. Jednocześnie rodzaj naruszenia nie wiązał się koniecznością powiadomienia o nim właściwych podmiotów. Ponadto, w związku z podejściem strony zaprezentowanym w odwołaniu w kwestii negocjacji cen, należy jeszcze raz podkreślić, że ceny świadczonych usług hotelarskich muszą być uwidocznione przed podjęciem decyzji przez konsumenta o zawarciu umowy. Obowiązek ten ma charakter przedumowny, co oznacza, że dotyczy on okresu podejmowania decyzji przez konsumenta przed zawarciem umowy. Realizacja tego obowiązku ma przyczynić się do podjęcia decyzji w zakresie zawarcia umowy ze sprzedawcą. Każdorazowe naruszenie obowiązku informowania o cenach oceniać należy w kontekście ryzyka dokonania przez konsumenta zakupu bez możliwości pełnego rozeznania. Dlatego też, ze względu na znaczny stopień naruszenia praw konsumenta organ nie widzi podstaw do zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Szczecinie w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja ta stanie się ostateczna, tj. od dnia otrzymania niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651, ze zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 259, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2023 r. poz. 168).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxxxxx]
2. Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a